

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce: Společenství vlastníků domu Řižská 1492, Praha 15** se sídlem Praha 10 – Hostivař, Řižská 1492/1, zastoupen Mgr. Martinem Smetanou, advokátem se sídlem Římská 104/14, Praha 2 proti **žalovanému: Ing. Stanislav Líbal**, bytem K Remízku 1002/2, Praha 4, **autorizovaný inspektor** dle stavebního zákona, zastoupen JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem Na Švihance 1476/1, Praha 2, o žalobě proti certifikátu č.j. Lí 10092802 vydaného žalovaným dne 28.2.2010,

takto:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč zaplacený za řízení o žalobě. Soudní poplatek v uvedené výši bude žalobci vrácen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Martina Smetany.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 28.2.2010 vydal žalovaný jako autorizovaný inspektor pod č.j. Lí 10092802 certifikát podle § 117 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) pro stavbu „Zasklení balkonu bezrámovým systémem“ v bytě č. 1492/84 v kat. území Hostivař, ulice Bratislavská, jímž stvrdil, že stavba může být provedena dle ověřené projektové dokumentace.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda je možno žalobu věcně projednat; neboť možnost soudního přezkumu certifikátu autorizovaného inspektora prošla déletrvajícím judikatorním vývojem jak v rovině rozhodování krajských soudů na úseku správního soudnictví tak i Nejvyššího správního soudu. Poslední platná judikatura Nejvyššího správního soudu zastává názor, že není dána pravomoc soudu přezkoumat akt, jímž je certifikát autorizovaného inspektora.

Podle původního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku dne 24.8.2011, č.j. 1 As 92/2011 - 182 certifikát autorizovaného inspektora oznámený stavebnímu úřadu dle ustanovení § 117 odst. 1 stavebního zákona představuje výsledek činnosti správního orgánu, který má veřejnoprávní charakter a představuje správní akt přezkoumatelný ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud původně vyslovil, že nelze dospět k jinému

závěru, než že spadá do definičního vymezení obsaženého v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy pod legislativní zkratku „rozhodnutí“ zde zakotvenou, neboť se nepochybně jedná o úkon, jímž se – samozřejmě po oznámení stavebnímu úřadu - zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Nejvyšší správní soud nicméně dospěl k závěru, že certifikát vystavený autorizovaným inspektorem není přezkoumatelný v odvolacím řízení podle správního řádu. Žaloba podaná žalobcem proti předmětnému certifikátu žalovaného byla tedy přípustná, jelikož před jejím podáním nebylo možno podat odvolání podle správního řádu. Městský soud v Praze se tak dopustil nezákonnosti, když podanou žalobu odmítl jako nepřipustnou právě z důvodu, že žalobce proti němu nepodal odvolání.

Oproti tomu však zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů usnesením ze dne 6.9.2012 č.j. Konf 25/2012-9 rozhodl o návrhu Ministerstva pro místní rozvoj na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a Městským soudem v Praze, a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 227/2010 ve věci žaloby proti certifikátu (téhož) autorizovaného inspektora ze dne 8.3.2010, č.j. 711005 tak, že žádná ze stran kompetenčního sporu není příslušná vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti certifikátu autorizovaného inspektora ze dne 8.3.2010, č.j. 711005. Zvláštní senát se neztotožnil se závěrem zastávaným v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, že autorizovaný inspektor by měl být považován za správní orgán a jím vydaný certifikát za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., proti němuž není přípustné odvolání, a které tak lze přímo přezkoumat ve správním soudnictví. Zvláštní senát po posouzení relevantní právní úpravy uzavřel, že *autorizovaný inspektor není správním orgánem a jím vydaný certifikát není rozhodnutím správního orgánu (§ 67 spr. ř., § 65 s. ř. s.), ale plněním ze soukromoprávní smlouvy*. Protože certifikát autorizovaného inspektora není rozhodnutím, není navrhovatel (Ministerstvo pro místní rozvoj) příslušný rozhodnout o odvolání proti němu a *současně není ani soud ve správním soudnictví příslušný rozhodnout o žalobě dle § 65 s.ř.s.* Žádná ze stran kompetenčního sporu tak není příslušná vydat rozhodnutí. Z tohoto důvodu ponechal zvláštní senát odmítavé usnesení Městského soudu v Praze v platnosti, neboť *odmítnutí žaloby se stalo po právu (pravomoc správního soudu tu skutečně dána není)*. Zrušil ale tu část soudního výroku, jíž Městský soud v Praze věc postoupil navrhovateli (§ 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech), protože ani správní orgán takovou pravomoc nemá. Městský soud v Praze na tomto místě pro stručnost odkazuje na odůvodnění tohoto rozhodnutí zvláštního senátu (dostupné na www.nssoud.cz).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je § 5 odst. 5 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž tento spor vznikl, jakož i pro všechny orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, jakož i fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a soudy. Shora citovaným rozhodnutím zvláštního senátu byly zcela nepochybně překonány závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 11. 11. 2010, čj. 1 As 72/2010 – 110 a ze dne 24.8.2011, čj. 1 As 92/2011 – 182, vydaných v této věci. Městský soud v Praze, vázán shora citovaným rozhodnutím zvláštního senátu, proto v dalším řízení (opětovně) dospěl k témuž závěru, jaký vyslovil již ve své původní judikatuře, a sice že ve věci není dána pravomoc správních soudů, neboť žaloba směřuje proti úkonu, který není rozhodnutím správního orgánu vydaným v oblasti veřejné správy. Žaloba je tudíž neprojednatelná pro neodstranitelný nedostatek jedné z podmínek řízení, pro který nelze v řízení pokračovat.

Městský soud v Praze z uvedeného důvodu žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s. odmítl.

Výrok o vrácení soudního poplatku žalobci je odůvodněn ustanovením § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1.9.2011, podle kterého platí, že byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

O náhradě nákladů účastníků řízení Městský soud v Praze rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. listopadu 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.